

Madame 'Den Draad': "Ik ben eigenlijk heel onhandig"

DOOR JASMIEN AERNOUT

Sinds enkele maanden huist het atelier van Den Draad in de Watermolenstraat. Wanneer de ballen van Cathy niet op festivals of andere evenementen beklommen en besprongen worden door enthousiaste kinderen, vinden ze onderdak bij de huisgenoten van Ontwerp en Belettering Plakwerk. Nu de drukke zomer achter de rug is, doet Cathy Bertel (37) herstellingen of maakt ze extra materiaal. En boven alles broedt ze op nieuwe plannetjes. Het was in de kerstperiode dat het idee voor Den Draad werd geboren. Cathy gaf een workshop waarbij ze enkele oudere dames haakwerkjes leerde maken om kerstballen mee te versieren toen ze ineens dacht: 'Wat als ik dat nu eens in het groot zou doen?'.

Jouw antwoord op die Wat als ...?-vraag heeft een serieus staartje gekregen.

"Inderdaad, het begin van Den Draad. Toen mijn dochter drie jaar was, heb ik het handwerk weer opgenomen. Mensen vonden het wel cool wat ik deed en ik ben beginnen workshops te geven. Een van de eerste was 'Pimp your balls' in Café Congo. We haakten netjes rond de kerstballen. Met een hele sterke draad heb ik daarna een net gehaakt rond een zitbal en ik was vertrokken. 'Dit is het, daar ga ik iets mee doen', zei ik."

Ontstaan al jouw ideeën op die manier?

"Eigenlijk wel. Soms kom ik iets tegen wat mijn inspiratie aanwakert maar meestal zit ik eerst ergens op te broeden, 'we zouden eens dit of we zouden eens dat moeten proberen'. Iets uit zijn context trekken vind ik super. En voor je het weet heb je een goed idee."

Kan je met de zitbal uit mijn bureau ook aan de slag?

"Zeker, het is bij mij ook zo begonnen. Ik heb altijd al problemen gehad met mijn rug. Van Sinterklaas heb ik ooit een zitbal gekregen, een beetje een gek ca-

KORTRIJK De ballen van Cathy zijn het handelsmerk van Den Draad, het groot uitgevallen haakproject van Cathy Bertel. Kinderen springen, klimmen en klauteren naar hartenlust op de zitballen verpakt in kleurrijke netten met gehaakte koppen en ogen. Er is een dame met pit nodig om dit te bedenken. "Ik trek graag iets uit zijn context", zegt Cathy.

deau als je erover nadenkt, maar het heeft uiteindelijk wel iets opgeleverd. Het was de eerste zitbal die ik ooit heb ingehaakt. Pas twee jaar geleden heeft hij de geest gegeven. Tegenwoordig werk ik met ballen waar paarden mee spelen. In mijn zoektocht kwam ik die tegen, ze bestaan in verschillende maten."

Ondertussen duiken jouw kleurrijke creaties overal op. Kinderen zijn er dol op.

"Ik trek ermee naar festiviteiten in heel België. De vraag komt echt uit alle hoeken. Eerst had ik een installatie van acht op acht meter vanuit het idee dat het dan zeker groot genoeg zou zijn. Ondertussen heb ik al drie stuks zodat ik op drie verschillende plekken tegelijkertijd kan staan. En sommigen vragen zelfs een dubbele versie, dat is dus zestien op acht meter."

Van wie heb je die handigheid meegekregen?

"Maar ik ben eigenlijk niet handig, nog nooit geweest. Ik heb nog moeten leren breien en haken op school en mijn werkjes waren altijd scheef en zaten vol gaten. Met haken en wat ik doe met Den Draad gaat het er eigenlijk om dat je het systeem en het principe moet snappen en dat je er daarna je eigen ding mee doet. Ik ben wel altijd al creatief geweest. Als kind had ik interesse voor textiel en touw maar van textielkunst of haakkunst was nog helemaal geen sprake. Dat heeft me toen wel gefrustreerd want mijn familie is artistiek aangelegd, mijn papa en broers zijn goede muzikanten. En ik had die uitlaatklep niet."

Een van jouw creaties siert sinds kort het Sint-Amandsplein.

"Voor het eerst heb ik dit jaar iets gemaakt zonder een bal. En ik ben heel blij met het resultaat. Het is een schommel die ik haakte rond een metalen frame en sinds Sinterklaas hangt hij aan de boom op het plein. Het vernieuwde plein werd ontworpen door studio Basta en ik mocht 'iets' doen. Dat ik daarvoor carte blanche kreeg vind ik ongelooflijk. Je moet het maar aandurven als stad en als ontwerpbureau, want ik had zoiets nog nooit eerder gedaan. Daarvoor moet je toch echt geloven in mensen."

Wie mag je nog dankbaar zijn voor het succes van Den

"Van Sinterklaas heb ik ooit een zitbal gekregen. Dat was de eerste die ik ooit heb ingehaakt"

Draad?

"Er zijn verschillende organisaties die mij een duwtje in de rug hebben gegeven. Met mijn allereerste ontwerp, een net met een bal die samen een schommel vormden, was ik aanwezig op een picknick van Lieve Zusjes – Stoere Broers. Ook bij Bolwerk zijn ze fantastisch om samen met je ideeën aan de slag te gaan, ze hebben me onder de arm genomen en advies gegeven. En zonder Spinrag, het kinderkunstenfestival van de Schouwburg, zou het zeker niet gelukt zijn. Daaruit zijn veel kansen voortgevloeid."

Het is herfst, vallen jouw activiteiten nu wat stil?

"Ik kan de stressweekends die bestaan uit opzetten, sleuren en afbreken, nu achter mij laten. Het creatieseizoen is aangebroken, een heel geestige periode. Ik wil graag een heel arsenaal aan koppen, neuzen en lippen maken voor de ballen. Ik zou ook graag iets nieuws ontwikkelen. Eigenlijk heb ik massa's dromen met Den Draad: andere combinaties maken, iets doen met metaal, ik oefen nu ook met macramé."

Je hebt al iets van de wereld gezien, wat neem je mee van die ervaringen?

"Eerlijk? Weinig. Mijn eerste grote reis ging naar Zuid-Oost-Azië en ik ben ook in de Verenigde Staten geweest. Als reiziger kom je ergens aan en wil je indrukken opdoen maar op veel momenten voelde ik me meer een consument van ervaringen dan dat ik echt leefde. Veel toeristen volgen immers de platgetreden paden. Dan mag je nog op Siberut zitten, een eiland bij Sumatra in Indonesië, de mensen die daar wonen doen ook gewoon hun job. Ik had nadien niet het gevoel dat dat mijn horizon zou verruimen. Toen ik stopte met reizen vond ik dat ook niet zo erg. Ik dacht: 'en nu ga ik echt iets doen.' Onderweg krijg je veel input maar is er geen ruimte voor output. Pas thuis kan je aan de slag."

Maar soms is terugkeren toch het mooie aan weggaan?

"Dat klopt. Berlijn is een van mijn favorieten plekken. Als ik dan weer thuiskom, ben ik teleurgesteld dat het hier niet is zoals in Berlijn. Maar eigenlijk geeft dat ook niet. We kunnen maar proberen om van Kortrijk een beetje Berlijn te maken. Het proces, daarnaar streven, is duizend keer cooler dan het alleen maar te beleven."

Hoe reis je nu graag?

"Ik heb tien jaar in het callcenter van de NMBS gewerkt, toen was de trein mijn favoriete vervoersmiddel. Die manier van reizen is veel leuker dan voorgekauwde, spectaculaire reizen met foto's die goed scoren op Instagram. Het liefste pakken we de fiets, rijden we richting Frankrijk en zien we wel waar we uitkomen."

Je kwam als scholier van Moeskroen in Kortrijk terecht. En je bent er gebleven.

"Ik ben tweetalig opgevoed maar het West-Vlaams heb ik op de schoolbanken moeten leren. In het hoger onderwijs heb ik eerst twee jaar kunstgeschiedenis geprobeerd in Gent maar dat was geen succes. Het was met tegenzin dat ik terug naar Kortrijk ben gekomen. Nu woon ik hier erg graag. Ik heb de stad in de jaren na mijn terugkeer zien veranderen in een plek waar veel mogelijk is en waar veel leeft. Het is geen grootstad, je hebt er nog net vat op."

Je hebt een opvallende bakfiets en je bent ook als fiets-

koerier aan de slag. Hoe is het om door Kortrijk te fietsen?

"Dat valt wel mee. Als fietser merk je dingen op die je als automobilist minder goed ziet. Bij de vernieuwing van de stad wordt er ook wel rekening gehouden met de fietsers. Toch hou ik met momenten mijn hart vast. Probeer je achtjarige dochter maar eens door het verkeer te loodsen. Als fietskoerier lever ik pakketten van de Stadsboerderij en de verpakkingvrije winkel Zonder Meer. Voor zoiets is de fiets ideaal. Geen files en mijn bakfiets kan wel wat kilo's dragen."

Maar er is iets wat je mateeloos stoort in het verkeer?

"De persoon die ooit op het idee van fietssuggestiestroken is gekomen, mag er eens twee weken op gaan fietsen. Veel mensen denken dat die stroken afgescheiden fietspaden zijn. Je rijdt als fietser nog steeds op het rijvak en de weg is dus nog altijd aan de auto. Sommige automobilisten denken dat ze niet over die stroken mogen rijden maar vaak is de weg te smal daarvoor. Het zorgt volgens mij alleen maar voor verwarring."

BIO

Cathy Bertel

PRIVE

Cathy Bertel (37) groeide op in Moeskroen. Ze is de partner van Kevin Labeeuw, de mama van een dochter Sam (8) en de plusmama van Laure (7) en Lucas (4).

OPLEIDING

Cathy volgde les in het Atheneum van Kortrijk en behaalde een diploma communicatiebeheer, optie bedrijfscommunicatie aan hogeschool Hiepso (nu Howest).

LOOPBAAN

Ze is zaakvoerster van Den Draad en Fietskoerier van Kortrijk.

HOBBY'S

Wegens weinig tijd om te lezen luistert Cathy naar audioboeken. Een vrij moment brengt ze het liefste door op de fiets.

“Wie fietssuggestiestroken bedacht, mag er eens twee weken op fietsen. Die zijn voor velen te verwarrend”

CATHY BERTEL

Tips van Cathy

FAVORIETE EETPLEKJES

“Ik kom graag in het Begijnhofpark en zeker bij het Huis van de Grootjuffrouw. Ik hou van de mengeling van design van het koffiehuis en de oude architectuur. Je wordt er instant rustig van. In de Spinnerijstraat ga ik graag langs bij A. A. P. van Bolwerk voor de heerlijke lunch die ze er 's middags uit hun mouw schudden. Als je er 's avonds komt is het pure magie. Er broeit daar gewoon een creatief virus. Goed eten kan je ook nog bij de 7 Zonden in de Leiestraat maar ik hou vooral van de plek zelf. Veel ruw beton en glas maar ook warm hout en massa's planten. Als ik later groot ben, ga ik er wonen en mogen ze dagelijks voor mij koken.”

IN HET GROEN

“Met de fiets rij ik graag langs de Leie richting Wevelgem. Het stukje langs het Liebos met het paadje langs de oude Leiearm is de max. Het Doerakbos in Marke bij de Pontforthoeve is een heel leuk speelbos waar kinderen volledig los kunnen gaan en het is ook voor volwassenen plezant. Gewone gepolierde speelpleintjes die met grind zijn aangelegd vind ik meestal vervelend en deprimerend. Hier kan je tenminste ook zelf je batterijen opladen.”

OP REIS

“Telkens wanneer Kevin vindt dat ik te veel werk, plukt hij me uit mijn atelier en sleurt me ergens mee naartoe. Ik heb nooit echt het gevoel dat het goed uitkomt maar eenmaal we weg zijn, vind ik het heerlijk om de wind in mijn haren te voelen en frisse lucht in mijn longen te hebben. Dan rijden we met de fiets naar zee. Of we toeren rond in het noorden van Frankrijk en Normandië. Dat hoeft niet spectaculair te zijn. Het is gewoon heerlijk om door de velden te fietsen en de warme aarde te ruiken. Of door een klein dorpje rijden en die rare poes opmerken die zojuist iets grappigs deed, in de verte een kerkklok horen en verder niks, na 100 km in een dorpscafé een pint drinken die rechtstreeks naar je hoofd stijgt. En dan 's avonds, telkens hetzelfde ritueel: voor ons piepkleine tentje een fles rode wijn delen, met een grote reep chocolade met noten. Dat zijn van die simpele maar magische momenten die het leven mooi maken.”